

Ur Idrottsbladet 16 april 1934

Sveriges främsta allroundman fyller 50 år idag

Axel Norling har 4 olympiamedaljer.

Toppman i gymnastik, skidor, simning, fotboll, bandy, dragkamp och rodd.

Väldig förbundspamp dessutom

Axel Norling, urdjurgårdare och allroundman av väldiga mått, organisatör och skidbackskonstruktör, etc., fyller 50 år idag och blir alltså föremål för en födelsedagsintervju.

--När började du med idrott?

--Jaha, låt mig se. Jag är född 1884, så det var väl i den vevan. Men första tävlingen var 1896 eller kanske något före, och det var på skidor. Åkte på tunnlaggår, ty farsan hade inte råd att hålla oss med några andra. Vi var ju 10 syskon – egentligen 12 för resten men 10 i livet – och han fick alltså se på slantarna. Men redan första tävlingen vann jag och fick ett par riktiga skidor i pris. Det var på gärdet, vid Borgen.

I samma veva började jag med gymnastik i Norra Real och simning förstås. Kom in i Djurgården, Kappis och Stockholms Gymnastikförening men bytte ut den senare mot K.F.U.M.

MITT LIVS VIKTIGASTE TÄVLING

Mina större idrottstävlingar började omkring 1900 i diverse grenar, men mitt livs viktigaste hölls 1905 på Hamra gård. Jag hade fått anställning vid Separator, och nere på Hamra arrangerades prov med mjölkkningsmaskiner. Separator skulle köpa ett patent, och striden stod mellan Ljungströms och en australisk, som representerades av en ingenjör vid namn Kennedy. Jag hade ritat på Ljungströmmaskinen och fick sköta den vid tävlingen. Det var spännande.

10 kor ställdes upp på var sida i ladugården, och Kennedy och jag skulle mjölka var sin rad på tid. Jag vann med två kor, och sedan dess har jag haft fast fot i Separator.

Kennedy och jag voro förresten väldigt goda vänner. Han låg länge här och eftersom han var en fin fotbollsspelare, tog jag in honom i Djurgården. Lill-Ejnar Olsson, som på den tiden var med i Östermalm, var arg som ett bi, för att vi hade utlänningar med i laget.

Apropos vänner från denna tid måste jag nämna Johan af Klercker. Vi voro lek- och klasskamrater, gingo samtidigt p Tekniska Skolan, kommo in på en gång på Separator, sutto i Djurgårdens och Skidförbundets styrelse tillsammans och ha rest ihop en hel del.

Fotbollen höll jag på med rätt länge och spelade i Djurgårdens etta från 1900 till 1908, vanligtvis som centerhalva och de senaste åren som kapten. Spelade en del internationella matcher, bl. a. mot Corinthians, då dom var här, 1904 eller något i den stilen. Vi fick en oherrans massa stryk. Jag tror det blev 14—0! Jag spelade cirka 200 matcher för Djurgården.

Ur Idrottsbladet 16 april 1934

SOM OLYMPISK DRAGKAMPARE

Det största idrottsminnet är förstas olympiska resan våren 1906, då vi foro till Athén. Jag var med som gymnast och simmare, och det var en oförglömlig färd, som väl alla vet. I gymnastik vunno vi, och där fick jag alltså mitt livs första olympiska guldmedalj, men i simhoppningen gick det inte så bra, och där blev jag oplacerad. Höll för resten på att slå ihjäl mig under träningen. En natt hade dom flyttat trampolinen in på grundare vatten, utan att vi visste om det, och jag "hoppade i botten", vilket var mycket otrevligt. Men både skall'n och övriga kroppsdelar höllo i stort dett, ty man var jju ung och stark på den tiden.

Ett skojigt minne från Athén var dragkampen. Balck hade anmält ett lag, men ingen av oss hade sysslat med det förut. Balck var ju emellertid en eldsjäl, och eftersom han ville att vi skulle vara med, så voro vi det naturligtvis.

Några uttagningar kunde det ju inte bli fråga om, utan Balck gick och synade oss, och så sa' han, att "du ser stark ut så du ska' vara med", och på det viset togs laget ut.

Det var ett skojigt la. Det var atleterna Java Gustafsson och Kalle Sven, Erik Lemming, Claes Thure Wersäll, Granfeldt, Hjalmar Mellander, femkampsvinnaren (tror jag), jag och någon till. Vi drog utav hundra gubbar, Lemming i vanlig idrottsdräkt och spikskor, vi i våra gymnastikdräkter, och Java var ankare ty han var tyngst i rumpan. Framför sig hade han Lemming, så var det Kalle Sven och så jag, det minns jag. Vi fick emellertid stryk av Grekland, men i i dragningen om tredje pris klarade vi upp Österrike, som hade ett lag av verkliga atleter, men de voro för långsamma, och vi voro ilska och ryckte iväg dom, och så fick vi olympiska bronsmedaljer.

Gymnastik blev ju sedan min huvudsakliga "olympiska idrott", ty jag var med och tog guldmedaljen 1908 och 1912, 1908 förresten utan uttagning. Jag låg i Wien på den tiden men med ändå. Var med i drygt 300 uppvisningar och färder till alla möjliga länder.

Simningen släppte jag förstas ej. Spelade back i Kappis' etta ett tag och vann svenska mästerskapet i varierande hopp 1906. Deltog i ett 50-tal uppvisningar.

MERITER I LITET AV VARJE

På skidor blev jag aldrig svensk mästare, ty det fanns inga SM på min tid, men jag tog motsvarande tävling 1905, då jag erövrade konungens hederspris i backe. Höll mest på med skidor hela vintrarna men hann med litet bandy också, och 19085 spelade jag med mot Uppsala i Nordiska Spelens turnering. Som vänsterhalva, tror jag. Sedermera var jag med i Djurgårdens etta några år, men det var ju just ingen tid till träning, då man samtidigt skulle hålla på med skidor och gymnastik.

Ett tag höll jag på med rodd, det var visst 1907. Tävlade till och med i internationella lopp Stockholms Roddförenings åtta. Som kontorschef på Separator hade jag på den tiden Rooth, han som nu är bas för penninglotteriet och far till riksbankschefen, f. d. Forddirektören, konståkarna m. fl., och han var ordförande i Roddföreningen. När han sade åt mig att träna rodd, så var det ju bara att lyda.

En tid i världen höll jag på en del med skytte, stimulerad av exercisen, och fick guldmärket, men det blev inte så många pris. I kommissen hade jag också sysslat rätt mycket med allmän idrott och fick närmaste åren en del pris, mest i diskus och spjut. På Svea Artilleri hade jag sedermera general Torén som batterichef, och han var mycket intresserad samt sade åt mig att träna kamraterna. Det gjorde jag, och vi blev bästa batteri i regementstävlingarna.

Under min Södertälje-tid sysslade jag en del med flygning och var uppe ett 50-tal gånger, tog en del prov men aldrig flygcertifikat. Jag flyttade nämligen till London och fick annat att göra.

Ur Idrottsbladet 16 april 1934

RITAT 73 SKIDBACKAR

På grund av omständigheterna fick jag tidigt sätta igång med att rita skidbackar, och under årens lopp har jag hunnit med 73, därav på speciellt uppdrag de olympiska i Chamonix och S:t Moritz, ett par tjeckiska samt Sollefteå-backen.

Min första skidbacke var Saltsjöbaden, som jag fick i uppdrag att rita om 1907. Jag var inte gammal då, men eftersom jag var ingenjör och backlöpare på en gång, så ansåg dom att jag låg närmast till det. Min sista är förresten också Saltsjöbadens nya – den skall nämligen byggas om nu snart. Den blir inte större än den gamla men stabilare och av antingen järn eller betong. För resten skall exakt samma ritning användas till överbacken i Uppsalas nya – båda avsedda för hopp uppåt 46 meter.

Ett par idrottsplatser har det också blivit bl.a. Tranebergs, Södertäljes och Lundsbergs.

Bland uppdrag jag haft kan ju nämnas ledamotskap av Djurgårdens, K. F. U. M:s, Stockholms och Södertälje Gymnastikföreningars styrelser. Skidförbundets och främjandes, Svenska gymnastikförbundets och Stockholms idrottsförbunds, Centralföreningens, Sveriges Idrottsplatskommitté, Nordiska Spelen och en del till. Dessutom har jag varit ledare för en del av K. F. U. M:s och några svenska skidtrupper utomlandsfärder, var ordförande i juryn i Lake Placid och domare här och var på skidor i Sverige och utlandet, har hållit föredrag vid ingenjörskongresser och setat i Södertälje stadsfullmäktige, etc. Apropås Södertälje fick jag i uppdrag att samla in pengar till en ny idrottsplats och fick ihop 87 000, men det var förstås under kristiden.

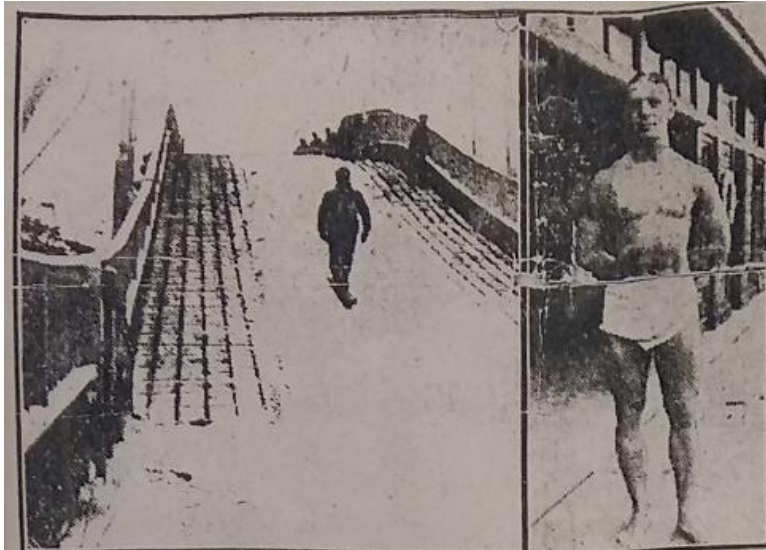
Det är ju en hel del det där men kunde kanske ha blivit mera, om jag inte varit så mycket utomlands i firmans ärenden. Jag har ju vistats åratals på andra håll och har varit i alla länder i Europa bl.a. länge på Balkan och några år i England samt dessutom en hel del i Ryssland. Till Amerika kom jag dels 1925 och dels 1932, då jag var där dels för affärer och dels för Lake Placid-olympiaden.

Roligaste resorna.... ja Ryssland var ju kul, likaså de flesta av gymnastikfärderna, men Athén var nog det bästa. Det säger ju alla.

För resten kan jag sluta med att jag känner mig ung trots de 50 åren, och detta är idrottens förtjänst. Den har förmågan att hålla en uppe i alla skiften och skapa arbetskraft och arbetsglädje. Men mycket tid tar den, dock ej bortkastad. Mycket beror det på i vilket gäng man kommer, men mitt Djurgårdsgäng har från början varit gott, och dessutom hade jag förmånen att ha en sträng farsa och det är det bästa av allt slutar Sveriges skarpaste allroundman.

”Sven”

Ur Idrottsbladet 16 april 1934

Allroundhopparen Axel Norling var Sveriges bästa i backe 1905 och varierande simhopp 1906.

Olympiskt medaljör-par i gymnastik 1912: Calle Silverstrand (Norges idrottsmanare) och Norling.

Som näjgreve på Skansen — på en eldig springare — gjorde ung Axel Norling stor lycka 1903. Trea från höger på fotot.

Fran mächen mot Corinthians 1904: Norling och Calle Jahnzon (slaggkastaren).